
**Η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλει την παραβίαση των
ανθρωπίνων δικαιωμάτων γυναικών, θυμάτων για λόγους συνείδησης.**

Έτος 1990:

**«Σωφρονιστικό» μέσο ο σεξουαλικός βιασμός των γυναικών
και με τις ευλογίες των αρχών πολλών κρατών...**

της Χριστίνας Δαμουλιάνου

Σε γυναίκες που για λόγους συνείδησης αμφισβήτησαν κάποια εξουσία, αντιστάθηκαν σε κάποια αρχή ή αγωνίστηκαν για μια ιδέα, είναι αφιερωμένο πρόσφατο Ενημερωτικό Φυλλάδιο της Διεθνούς Αμνηστίας. Η παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους και οι εφιαλτικές περιγραφές των «σωφρονιστικών» μέσων που τους επιβλήθηκε επιβεβαιώνει για μιαν ακόμη φορά την οδυνηρή αλήθεια ότι όταν το θύμα είναι γυναίκα, οι απανταχού βασανιστές, εκτελεστές και δεσμοφύλακες διαθέτουν ένα επιπλέον μέσο ταπείνωσης και τιμωρίας: το σεξουαλικό βιασμό. Χωρίς να είναι βέβαια λίγες και οι περιπτώσεις ανδρών που τιμωρούνται με τον ίδιο τρόπο.

Η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλει ότι το 1989, στο Ιράν, από τα συνολικά 36 άτομα που καταδικάστηκαν σε θάνατο δια λιθοβολισμού για διάφορες αιτίες, οι 24 ήταν γυναίκες που είχαν κατηγορηθεί για μοιχεία ή πορνεία. Αυτός ο τρόπος θανάτωσης στοχεύει στον ακραίο βασανισμό του θύματος και, σύμφωνα με τον Ισλαμικό Ποινικό Κώδικα, οι πέτρες δεν πρέπει να είναι μεγάλες ώστε το θύμα να μην υποκύπτει με τα πρώτα χτυπήματα.

Τον Σεπτέμβριο του 1989 στο Ελ Σαλβαντόρ, η Μαρία Τουάνα Μεντίνα, μέλος συνδικάτου συνελήφθη. Την βασάνισαν άγρια και την βίασαν. Στις Άνδεις του Περού αξιωματούχοι της περιοχής Αγιακούτσο είπαν σε αντιπροσώπους της Διεθνούς Αμνηστίας ότι, εκεί όπου υπάρχει στρατός, ο βιασμός είναι κάτι το αναπόφευκτο και «φυσικό» και ότι δεν αποτελεί λόγο για να απαγγελθεί κατηγορία κατά των δραστών...

Σε πολλές χώρες ο βιασμός των γυναικών αποτελεί διαδεδομένη εσκεμμένη πράξη επιβολής σωματικού και ψυχικού πόνου η οποία γίνεται αποδεκτή και από τις αρχές. Άλλωστε στη τουρκοκρατούμενη βόρεια Κύπρο, Ελληνίδες που συνελήφθησαν από τις δυνάμεις κατοχής επειδή διέσπασαν την διαχωριστική γραμμή σε ειρηνική πορεία διαμαρτυρίας απειλήθηκαν από αστυνομικές ότι «θα τις έδιναν στους Τούρκους στρατιώτες να τις βιάσουν...»

Στη Σρι Λάνκα, τη Γουατεμάλα, τη Συρία, γυναίκες φυλακίστηκαν, κακοποιήθηκαν σεξουαλικά και δέχτηκαν επιθέσεις από τις αρχές όχι γιατί οι ίδιες υπέπεσαν σε κάποιο παράπτωμα, αλλά με το σκοπό να ασκηθεί πίεση σε συγγενείς τους για να «ομολογήσουν» ή να δώσουν κάποιες πληροφορίες.

Στο Πακιστάν το 1979 σύμφωνα με το νόμο Χουντούτ της στρατιωτικής κυβέρνησης του Ζία Ουλ Χακ, ο βιασμός και η μοιχεία επέσυραν ποινές 100 μαστιγώσεων σε δημόσιο χώρο, φυλάκιση ή και λιθοβολισμό μέχρι θανάτου. Τον Ιούλιο του 1988, στο Αστυνομικό Τμήμα Ναβάν Κοτ, στη Λαχώρα πρωτεύουσα της χώρας, τρεις κρατούμενες γυναίκες ξυλοκοπήθηκαν στην περιοχή των γεννητικών οργάνων και οι δυο βιάστηκαν. Παρόλο ότι το Ανώτατο Δικαστήριο απήγγειλε κατηγορία εναντίον των αστυνομικών που βρέθηκαν ένοχοι του βιασμού, κανείς αστυνομικός δεν έχει συλληφθεί ακόμη. Ενώ η κατηγορία κατά των γυναικών που εβιάστηκαν παραμένει και υπόκειται στο νόμο Χουντούτ. Δηλαδή στην περίπτωση βιασμού, η γυναίκα πρέπει

να παρουσιάσει αδιάσειστες αποδείξεις ότι δεν συναίνεσε στην πράξη αυτή. Η συνήθης πρακτική είναι να αθώνει το δικαστήριο τον άνδρα και η γυναίκα να θεωρείται ένοχη και να καταδικάζεται. Ωστόσο, οι γυναίκες που έχουν βιαστεί αναγκάζονται να καταγγείλουν τον βιασμό, παρά τον μεγάλο κίνδυνο που διατρέχουν να θεωρηθούν ένοχες. Γιατί, σε περίπτωση απώλειας της παρθενίας τους ή εγκυμοσύνης, έτσι κι αλλιώς, τιμωρούνται σύμφωνα με το νόμο Χουντούτ με τη κατηγορία των εξωσυζυγικών σεξουαλικών σχέσεων.

Στη γειτονική μας Τουρκία στις 9 Ιανουαρίου 1990 πολλά μέλη της Ένωσης Δημοκρατικών Γυναικών συνελήφθησαν στα γραφεία της Άγκυρας ύστερα από επιδρομή της αστυνομίας. Μεταξύ τους και η πρόεδρος της Ένωσης Χατίς Αρικάν. Οι συλληφθείσες ανακρίθηκαν με βασανιστήρια και λέγεται ότι μια γυναίκα και ένας άνδρας βασανίστηκαν άγρια, γυμνοί ο ένας παρουσία του άλλου.

Και η τραγική παρέλαση των γυναικών που βασανίζονται και βιάζονται για κάποια «ενοχή» για λόγους συνείδησης, συνεχίζεται στο αφιέρωμα της Διεθνούς Αμνηστίας για την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών σ' όλο τον κόσμο. Και θα συνεχίζεται, όσο η ανθρώπινη αγριότητα εξακολουθεί να ντύνεται με τον μαντύα κάποιας εξουσίας, αλλά, κυρίως, όσο η ανισότητα των φύλων εξακολουθεί να δικαιώνει μέσα από τη μύικη υπεροχή των ανδρών και τους ανατομικούς ρόλους των δυο φύλων.

Αναδημοσίευση από την «Καθημερινή»